

[Thestrup.]

overvejet karakteren af det retsforhold, de begav sig ind i. De fik noget andet at mærke.

Jeg vil naturligvis ikke sige, at det, der her er foreslået, er det samme. Det er det ikke. Men det er dog vist alligevel naturligt her at minde om, hvor farligt det er for den svage at begive sig ind i et retsforhold, hvis konsekvenser han ikke kan overse, og hvor den anden part i retsforholdet — hvis jeg må sige det sådan — er den stærkeste og grådigste af alle: staten, oven i købet den moderne velfærdsstat.

Det andet punkt, jeg vil nævne, er, at selve det, hvoraf alt i dette lovforslag afhænger, nemlig vurderingerne, ifølge sagens natur kommer til at svæve frit i luften, eller rettere sagt, de bliver vilkårlige. Under vor nuværende lovgivning er forholdet jo det, at de periodiske vurderinger, hvorefter grundskatterne beregnes, retter sig efter og rettes ind efter de priser, der i almindelig handel og vandel gives for jorden. Herved er der sat en naturlig grænse for, hvor langt en vurderingsmyndighed kan gå. Herved har dog den enkelte, der skal svare skat, en vis sikkerhed mod urimeligheder. Men hvis det foreliggende lovforslag gennemføres, inddrages jo jordværdierne, d. v. s. der kan ikke handles om dem, for de eksisterer ikke som privat værdi. Men det vil jo igen sige, at der intet er at rette vurderingerne ind efter. Der er ingen købesummer mere. Vurderingerne bliver således helt afhængige af vurderingsmyndighedernes vilkårlighed; en egentlig vurdering bliver umuliggjort.

Nu beder jeg det høje ting se den mindretalsudtalelse, der findes i betænkningen side 164, en udtalelse, afgivet ikke af parti-repræsentanter eller personer, der repræsenterer det ene eller andet erhverv eller en organisation, men afgivet af fire af de sagkyndige embedsmænd, der var medlemmer af kommissionen, og om hvis upartiskhed der derfor ikke kan være tvivl. Denne mindretalsudtalelse siger følgende, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„Mindretallet må dog stille sig tvivlende overfor spørgsmålet om, hvorvidt der kan tilvejebringes et system, der muligvis betryggende ansættelser af grundværdierne, efter at disse gennem pålæg af fuld grundskyld er blevet inddraget.“

Det vil altså sige, at disse sagkyndige og upartiske medlemmer af kommissionen erklærer, at selve det grundlag, hvorpå den her foreslåede jordrentelovgivning skal hvile — vurderingerne — fuldstændigt svigter. Denne grund turde, selvom den stod helt alene, være tilstrækkelig til at fastslå, at det forslag, vi her behandler, hører hjemme i teoriernes og ikke i virkelighedens verden.

Jeg skal ikke sige ret meget om lovforslagets forfatningsmæssige holdbarhed. Jeg er nok klar over, at det er undergået en vis forandring, siden det blev ført frem i kommissionen, og at der muligvis kan komme nye argumenter frem i denne anledning, men jeg vil dog alligevel henvise til den udredning vedrørende det forfatningsmæssige forhold, der er givet i betænkningen af direktør Egon Larsen, en udredning, som jeg ganske kan tiltræde.

Jeg ved godt, at man heroverfor indvender noget lignende som, at såsnart man iklæder et ekspropriationsforslag et skatteforslags dragt, så har den enkelte, det rammer, ingen beskyttelse mere. Mon ikke denne teori er lovlig dristig? Mon ikke den minder lidt for meget om fortidens prokuratorknøb, hvis jeg må bruge et sådant udtryk? Tror man virkelig, at man, ligegyldig hvordan indholdet er, ved at forandre den ydre fremtrædelsesform for et lovforslag fritager det for at blive bedømt efter, hvad der virkelig ligger i det? Mon ikke det er lovlig dristigt, efter at vi lige har fået vor nye grundlov, som fastslår, at vi lever i et samfund, der hviler på den private ejendomsret, så at komme og ville afskaffe privat ejendomsret til jorden?

Jeg sagde til at begynde med, at der ingen realitet var i dette lovforslag. Det er et forsøg på at føre en forældet teori ud i livet. Jeg vil ikke finde det urimeligt, hvis forslaget ender i den berømte syltekrukke, men naturligvis er vi villige til at behandle det i udvalget, selvom jeg ikke tør love, at det bliver nogen velvillig behandling fra vor side.

Skytte: I sin fremsættelsestale udtalte finansministeren, at med det lovforslag, vi her behandler, har folketinget fået forelagt det sidste i rækken af samtlige forslag, der viser, hvordan regeringen mener en udgifts- og skattereform bør se ud. Da